

האם שתי פינחס ספיר

אופיום בן המלון

כדי לסחוט סובסידיות?

הצחוק הוא מיצרך יקר בימים אלה. הר שבו יכול היה האורח הישראלי לצחוק לפחות פעם אחת בפרהמלא.

חלון המלך דויד הוא שריד מימי הצמר רת הקולוניאלית של המנדט הבריטי. מקוסמיתוס של הצמרת הישראלית החדר שה. מאחרי הבניין הירושלמי היפה משר תרע גן מטופח. המצטיין בשלל הגוונים של פרחיו. בין כל הגוונים בלט הצבע האדום.

השבוע העיף אישביטחון אמריקאי, מר שומרי הנרי קיסינג'רי, מבט אחד בפרחים האדומים — וכרע ברח לבדיקה נוספת. לאחר-מכן קרא לקציני-מישטרה ישראלי, היפנה את תשומת-לבו לעובדה מדהימה: כל הגן הגדול מלא פירחי-פרג. המשמשים לייצור אופיום. בחלק מפרחים אלה נמצאו סימנים שהעידו כי אכן "נחלב" מהם ה" חומר המשמש להפקת הסם.

עניין פנימי דגמרי! המאורע שימש מקור לבדיחות אינספור.

היו שהתרעמו, בהלצה, על התערבות הפמלייה של קיסינג'רי ב"ענייניה הפנימיים" של ישראל. אחרי ששרה-החזן ה" אמריקאי קבע, במיטמך שנוי-במחלוקת, כי גורל יהודי סוריה הוא עניינה הפנימי של המדינה הערבית, אין ספק שהיה אסור לו לעסוק בפרגי ישראל.

הלצה שנייה היתה מוחית-ילכת עוד יותר. היא נוגעת במישרין למדיניות-החזן האמריקאית.

בשנים האחרונות הפעילה ממשלת ארץ- צות-הברית חץ כביר על תורכיה, שבה גודלו צמח-האופיום בכמויות עצומות. תורכיה נאלצה להפסיק את הגידול, תמיר רת סובסידיה אמריקאית עצומה. לאחרונה מבקשים התורכים לחזור בהם מהסכמתם

אבן וקיסינג'רי אחרי ישיבה * „שיילחנו לבדם נגד הסורים“

מירדף על נכה שהצליח להתחמק עם שללו, כשהוא מודד על פרוטות וקביים. איך זה יכול היה לקרות, שיבעה חודר שים אחרי המילחמה?

טירוף מושלל. הנכים, שחזרו מבי- קור באיטליה על השבון הקהילה היהודית, הביאו עימם את מכשירי-הטלוויזיה ושאר המתנות, שקיבלו שם מידי היהודים, כי אות-הוקרה על הקורבן שהעלו למדינה. לא עלה בדעתם שיירדשו לשלם עבורם מכס.

המוכסים ידעו את החוק. להם לא היתה סמכות להרשות את הכנסת המתנות ללא תשלום.

הכל צדקו. אבל המחזה עצמו נראה כהשתוללות של טירוף. רק מדינת מטורר שית יכלה לתבוע מכס מנכים. עבור שי פנתו להם כתורת העם היהודי. כושריה-אילתור נעלם. המחזה ה" גים תופעה, המחמירה והולכת בישראל: אובדן העצמאות של הפקיד; החלפת ה" שכלי-הישר בהוראות מתות.

הלב והשכל כאחד היו חייבים לצוות של האחראי במקום להחליט. על דעת עצמו ותוך קבלת אחריות אישית למעשהו, להגיה לנכים לקחת את המכשירים הביתה, אחרי רישומם, תוך הודעה ששילטונות- המכס יבואו עימם בדברים לאחר מכן. תחת זאת הוחרמו המכשירים בכוח, אחרי הקרב. למחרת היום, כשהמדינה כר

מימן: שימחה דיניץ וג'וזף טיסקו.

צפירה יונתן:

הספק והאשמה

ואילו היא, אמו, סבורה שעליהם לפנות את המקומות האלה ולבנות את חיייהם בתחום המדינה. אם יש להם רצון לחלוציות, יש די הותר מקומות במדינה. היא מעריצה את החלוציות שלו, אך החלוציות ברמת-הגולן נראית לה הרסנית.

היא לא הצליחה להשפיע עליו.

כל מחזור הנפרד ממני בנית-הספר התיכון, אני שמה לב לעובדה שהרציניים והחושבים שבין תלמידי הולכים לחילות קרביים ולהאחזויות נח"ל. אותן היא-ח" זווית שמדי יום ביזמו אהנו קוראים בעיתון שהן הפכו ליישובים אזרחיים — גיתית, קליה, חרוב, קטורה, שדות, ועוד הרשימה ארוכה.

יש לי ההרגשה שהצעירים מאמינים בכל ליבם שהם עושים דבר חלוצי ממדרגה ראשונה. בכיתה שהופיעה לאח- רונה נאמר שחברי נח"ל גיתית, היושבים על אדמת הכפר הערבי עקובה (שהתפרסם כאשר צה"ל ריסס את תבואותיו ברעלים, מנימוקי ביטחון), רצו תחילה לפנות את האדמה, מפני שהגיעו למסקנה שזוהי אדמת גזל. הם התיישבו עליה רק במסגרת השירות הצבאי. אולם אחרי שחמישה מחברי- הם נהרגו ממוקש, לפני כמה ימים, התחזקה בהם חדיעה שאדמה ספוגת-דם זו מגיעה להם.

לדעתי, אחרי הרג זה, היתה צריכה להתעורר בהם ובי- כולנו ההרגשה הטראגית שאין נלחמים שני עמים על אותה אדמה, ושכאשר נלחמים, נשפך דם. המחשבה צריכה להיות איך להגיע להסכם, שיאפשר חיי שני העמים בארץ הזאת, מבלי לגזול זה מזה.

קום מישהו חכם ווגיד: השטחים זה הביטחון שלנו. אין כמו מילחמת אוקטובר, לדעתי, כדי להוכיח את ההיפך.

ילדי המתנחלים באלרום ברמת-הגולן

בימים אלה ביקר אצלי אחד מתלמידי לשעבר, שסיים בינתיים את שירותו הצבאי והתיישב ברמת-הגולן. הוא ערך אצלנו ביקור-תנומים על מות בננו, ליאור. בשעתו היה גאה מאוד בתפקיד שהוא ממלא. אך לאחר רונה התחיל מנקר בליבו הספק בצורך להיות שם. יותר מזה: הוא מתחיל להרגיש ריגשי-אשמה, מפני שעצם ישי- בתו שם עלולה, לדעתו, לגרום לעיכוב ההסדרים הקשורים בהחזרת השטח הזה.

צעיר זה נשא אשה בוגרת, המטופלת בילדים. אין הוא יכול פשוט לקום וללכת. לגביו, התזוזה קשה במיוחד. יש לו שם פיתיון כלכלי רציני. הוא אחראי לכל משק תדחפורים בשטח, ואילו בתל-אביב אין לו מיקצוע ואין לו דיור. „אסור היה להושיב ברמת-הגולן אזרחים, עם נשים ויל- דים“, אמר. „עדי להסדר שיבוא — וצריך לעשות את הכל כדי שיבוא — צריך לשבת שם רק צבא.“

מה ימים אחרי פגישה זו נתקלתי בעיר במכרה ותי- קה, שתינתה לפני את צרותיה. בנה יושב באחת ההיאחזויות, רואה עצמו כחלוץ, אידי- אליסט צרוף, ואינו מוכן לזוז משם. הוא מתכוון להקים שם מישפחה. יש לו שם נערה.

לה הזדעזעה למיקרא הפרשה, הוסקה תי- מסקנה ההגיונית: מישרד-הביטחון שילם בעצמו את המכס. המדינה שילמה לעצמה, והמוח הביר- רוקראטי בא על סיפוקו.

מדיניות

רגע של אמת

לא הוגש אולטימטום,

מפני שלא היה

צורך בו. כי —

רגע-האמת הלך והתקרב. האשליה של שש שנים נגזרו.

בחזן צעקו, ועקו ושרקו מפגיני ארץ- ישראל-השלמה, והמתנחלים שחששו מפני סילוקם מיישוביהם (ראה הנדון). בפנים שררה אווירה שהפכה מעיקה יותר ויותר. הנרי קיסינג'רי לא איבד משלוותו ה" ידידותית. הוא לא איים, לא הגיש אול- טימטום. אולם דבריו היו קרים וברורים, וחמורים מכל אולטימטום אפשרי.

אז — אז, בשרר שלו לגולדה מאיר, הזהיר אותה ריצ'ארד ניקסון בצורה חד- משמעית שאין ישראל יכולה לצפות עוד לרכבת-אווירית במילחמה הבאה, אם זו תפרוץ בשל עקשנותה.

לא רק התנאים הגיאוגרפיים השתנו לרעה, עם הצלחת המהפכה בפורטוגל וסילוק הממשלה הדיקטטורית בליסבון, שהיתה היחידה באירופה שהתירה מעבר נשק אמריקאי במילחמת יום-הכיפורים. גם דעת-הקהל באמריקה מתרחקת מהתערבות, ונשק-הנפט עשה את שלו.

קיסינג'רי עצמו תירגם את רוח השדר לשפה פשוטה, ובססית עוד יותר: אם לא יהיה הסכם על הפרדת-הכוחות, לא יהיה מנוס ממילחמה נוספת. במילחמה זו יהיו התנאים לישראל גרועים עוד יותר. הזמן פועל נגד המדינה, ויהיה זה טירוף אם ממשלת ישראל לא תנצל את הרגע הזה להשגת רגיעה בחזית הצפונית.

הוסיף השר האמריקאי: מצרים רוצה באמת בשלום. היא ניגשת ברצינות לשי- קום תעלת-סואץ, שיעסיק אותה במשך שנה. מעבר האוניות בתעלה יבטיח אוויר- רת רגועה, ימנע חדירת רוח הרפתקי- גית לקאהיר.

בעזרת סעודיה ואלג'יריה ניתן עתה להשפיע על סוריה, שגם היא נכונה לרגיר- עה. היסודות הקיצוניים בעולם הערבי מנוטרלים. גם ברית-המועצות מוכנה להסי- דר מיוזמת-תיכונ, אם יינתן לה חלק פומבי בהשגתה.

זוהי תזדמנות — אולי חדיפעמית — לזוז קדימה, לקראת שלום.

הצלחה או הפסלה. היו נימוקים

נוספים, שלא בוטאו ליד השולחן. קיסינג'רי עצמו זקק לחצלתה מהירה. מעולם לא היה שילטונו של ניקסון מעורר- ער כמו עכשיו. יש אפשרות סבירה ש" יועמד לדין על-ימי החלטתה של הרוב בי- בית-הנבחרים. הצלחה מזהירה בהשכנת שלום במזרח-התיכון עשויה להוות את לשון-המאזניים לטובת ניקסון, ולהצילו.

במערך סבורים רבים, שאם אין מנוס מנסיגה ישראלית ראשונה מן הקו הסגול — מוטב שהדבר ייעשה מייד, כל עוד קיי- מת הממשלה היוצאת, ולא תועמט החובה הבלתי-ינעמיה על הממשלה הטריויה של יצחק רבין.

ואילו בצמרת מערכת-הביטחון מקווים רבים להפרדת-כוחות — שתעניק לצה"ל סוף-סוף תקופת-רגיעה בטוחה של שני תיים-שלוש, בה אפשר יהיה לשקם אותו מן היסוד, ולאפשר את הסקת הלקחים האיסטראטגיים והטקטיים ממילחמת יום- הכיפורים.

ההתיישבות הבלתי-חוקית של כמה מן המתנחלים בעיר קוניטרה לא עשתה רו- שם על איש. הגיבה אישית בכירה, בי- לעג: „אין דבר, שיישאר שם אחרי נסי- גת צה"ל, ויילחמו לבדם נגד הסורים.“

מיפלגות

לשנות את התדמית

ההסתערות החדשה של

אריק עז הדיכוד —

נבלמה זמנית

„אריק שרון אותם את הליכוד, ואריק שרון יפוצץ אותם“ אמר לפני שבוע אחד העסקנים הוותיקים במפלגה הלי- ברלית. דבריו אלה שיקפו את החרדה שאחזה בעסקני מפלגה זו כמו בעסקני